

'Ik maak theater dat je ontroert, schokt en aan het lachen brengt'

Tot nu toe trad de Amerikaanse zanger Mark Janicello vooral in Duitstalige landen op, maar misschien gaat dat veranderen als hij straks een serie shows in het Werktheater doet. In de musical Charlie, die zowel pittige thema's als veel humor bevat, neemt hij alle negen rollen en negentien liedjes zelf voor zijn rekening.

Mark Janicello, die in New York werd geboren en later in North Carolina een klassieke zangopleiding volgde, zong van 1984 tot 1987 in de New Yorkse metro. „De gemeente wilde de metrostations wat opfleuren en gaf een aantal zangers vergunning om er te zingen.” Ook was hij regelmatig in Grand Central Station te vinden. „Ik was zo'n beetje de best betaalde straatzanger van New York. In een mum van tijd had ik duizend mensen om me heen verzameld en ik haalde met gemak vier tot vijfhonderd dollar per uur op.” Op die manier werd hij ontdekt door Eve Queler, dirigente van The Opera Orchestra of New York. En niet lang daarna stond hij in Carnegie Hall, Het Concertgebouw van New York, maar dan veel groter. Zijn doorbraak kwam echter toen hij zich voor de grap opgaf voor een wedstrijd waar drieduizend straatartiesten uit heel Amerika aan meededen. „Amerikanen zijn niet zo op opera, die hebben meer met Elvis, dus verkleedde ik me als een rockartiest, met leren jas, zonnebril en een fles whisky, en deed ik een act waarbij ik tussen Elvis Presley en Pavarotti heen en weer pendelde. Dat kon heel goed, want 'It's now or never' van Elvis is de vertaling van 'Sole Mio,' dat Pavarotti ook gezongen heeft.

Mark won de eerste prijs, plus 15.000 dollar, en mocht als gevolg daarvan in bijna elke tvontbijtshow optreden. Dat was goed voor zijn naam, maar slecht voor zijn

AMSTERDAMS STADSBLAD WOENSDAG 1 september 2004 Door Arnoud van Soest

'Ik maak theater dat je ontroert, schokt en aan het lachen brengt'

Tot nu toe trad de Amerikaanse zanger Mark Janicello vooral in Duitstalige landen op, maar misschien gaat dat veranderen als hij straks een serie shows in het Werktheater doet. In de musical Charlie, die zowel pittige thema's als veel humor bevat, neemt hij alle negen rollen en negentien liedjes zelf voor zijn rekening.

Mark Janicello, die in New York werd geboren en later in North Carolina een klassieke zangopleiding volgde, zong van 1984 tot 1987 in de New Yorkse metro. „De gemeente wilde de metrostations wat opfleuren en gaf een aantal zangers vergunning om er te zingen.” Ook was hij regelmatig in Grand Central Station te vinden. „Ik was zo'n beetje de best betaalde straatzanger van New York. In een mum van tijd had ik duizend mensen om me heen verzameld en ik haalde met gemak vier tot vijfhonderd dollar per uur op.” Op die manier werd hij ontdekt door Eve Queler, dirigente van The Opera Orchestra of New York. En niet lang daarna stond hij in Carnegie Hall, Het Concertgebouw van New York, maar dan veel groter. Zijn doorbraak kwam echter toen hij zich voor de grap opgaf voor een wedstrijd waar drieduizend straatartiesten uit heel Amerika aan meededen. „Amerikanen zijn niet zo op opera, die hebben meer met Elvis, dus verkleedde ik me als een rockartiest, met leren jas, zonnebril en een fles whisky, en deed ik een act waarbij ik tussen Elvis Presley en Pavarotti heen en weer pendelde. Dat kon heel goed, want 'It's now or never' van Elvis is de vertaling van 'Sole Mio,' dat Pavarotti ook gezongen heeft.

Mark won de eerste prijs, plus 15.000 dollar, en mocht als gevolg daarvan in bijna elke tvontbijtshow optreden. Dat was goed voor zijn naam, maar slecht voor zijn

reputatie. „De operawereld is nogal conservatief; ze wisten niet goed meer waar ze moesten plaatsen.”

Voor Janicello was dat reden om zo'n tien jaar geleden naar het Zwitserse Zürich te verhuizen, waar hij trouwde en twee dochters kreeg. Vanuit Zwitserland zette hij zijn carrière voort met het spelen van musicals en het geven van concerten, met name in Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland. Hij deed zowel klassiek als rock, van Elvis tot Mario Lanza. „Eigenlijk heb ik meer met popmuziek dan met opera, want met popmuziek ben ik opgegroeid. Met opera kwam ik pas in aanraking toen ik er zelf in meespeelde.” Om kort te gaan: gospel, rock, funk en soul, Janicello draait er zijn hand niet voor om. De musical waarmee hij komende weken in het Werktheater optreedt – Mark woont sinds een jaar in Amsterdam omdat hij zich weer op Engelstalige producties wil richten, wat in het Duitstalige gebied nogal moeilijk is – kent nogal pittige thema's: incest, drugs en seks. „Ja, dat is wel even wennen voor de mensen die mij kennen,” bekent hij, „want tot nu toe heb ik altijd romantische rollen gespeeld. In deze productie speel ik echter een travestiet, die aan de drugs is verslaafd. Da's even wat anders, maar ik hou wel van theater, dat je zowel ontroert, schokt, als aan het lachen brengt, theater dat iets met je doet. Veel musicalproducenten spelen tegenwoordig het liefst op safe, dus komen ze maar weer met Saturday Night Fever of The Lion King aanzetten.”

Het verhaal van Charlie heeft hij zelf geschreven en is gebaseerd op een waar gebeurde geschiedenis: zoon van een Amerikaanse soldaat, die in Duitsland is gelegerd, wordt door zijn vader misbruikt en naar een psychiater gestuurd, die ook niet van jongetjes af kan blijven. Charlie vertrekt naar Berlijn, belandt in de prostitutie, wordt travestieartiest en komt uiteindelijk op een dramatische manier aan zijn einde. Toch is de musical geen droevige aangelegenheid, beklemtoont Janicello. „Er zit veel humor in en de muziek is ronduit fantastisch. Die is van Béla Fischer, de echtgenoot van een vrouw met wie ik ooit heb samengewerkt. Er zit eigenlijk geen enkel zwak nummer bij. Overigens is het wel een zware klus om te doen, voegt hij er aan toe. „Van de 110 minuten die de musical duurt, ben ik zestig minuten aan het zingen. En ik neem ook alle negen rollen voor mijn rekening: Charlie, zijn beide ouders, de psychiater enzovoorts.”

Overigens kan Mark het niet laten om er een fijn stukje klassiek in te verwerken. Zo kruipt hij bijvoorbeeld in de huid van Maria Callas en zingt hij met een hoge sopraanstem die je kippevel bezorgt. „Ach, is een trucje hoor,” zegt hij bescheiden. „Maar ik heb zo vaak met sopranen opgetreden in opera's, dat ik ze inmiddels aardig kan imiteren.”